

U SUSRET REGULACIJI RADA NA LIZING

SISTEMSKA obespravljenost bivših radnika preduzeća u stečaju prepliće se sa Vladinom politikom uništavanja javnog sektora, a ova sa zakonskim i praktičnim izmicanjem tla pod nogama novog sveta rada. Da li će i borbe različitih segmenata radništva krenuti da se prepliču u zajednički odgovor? Protest Konfederacije slobodnih sindikata u subotu, i razgovor koji organizujemo danas u Resavskoj 21 dobre su prilike.

Učitelj neznalica i njegovi komiteti

REALAN STRAH PREKARIJATA

BRÖJNE su prepreke da se radnici koji nemaju stalno zaposlenje organizuju radi zaštite svojih prava. Praktično sve što savremeni prekarni radnik jeste, odudara od mukotrпно stečenih veština i dobrih praksi sindikalnog organizovanja, a „tradicionalni sindikati štite u pravnom i drugom smislu samo one radnike koji su stalno zaposleni“, kaže naš sagovornik Branko Kalajjanović, predsednik Statutarnog odbora Konfederacije slobodnih sindikata (KSS). „Ali s obzirom da je na tržištu sve više onih koji su u prekarom radnom odnosu, postoji potreba da sindikati pokriju i tu oblast.“

Konfederacija okuplja pretežno radnike u javnom sektoru. Sa kojim oblicima prekarijata ste se do sada susretali?

BK: Pre svega sa onima koji rade po ugovoru o privremenim i povremenim poslovima u javnom sektoru, a takvih je sve više. Broj stalno zaposlenih se i u javnom sektoru neprestano smanjuje. Recimo kad se radilo restrukturiranja javnog sektora velike grupacije, oni koji su radili higijenu i obezbeđenje, su pod našim kolektivnim ugovorom prešli u nove firme. Pošto da su oni sada tamo u prekarom odnosu imamo ta iskustva. Oni su, barem u prvom periodu bili odlično zaštićeni, jer je postojala obaveza zaštite od pet godina. Ali oni koji su se posle toga zaposljavali su potpuno nezaštićeni. Imaju pravo da budu članovi sindikata, ali u rukovodstvima tih sindikata su najčešće ljudi koji rade u direkciji, pa mislim da je potpuno jasno kakvu će radno-pravnu zaštitu imati članovi sindikata kad su im rukovodioci u sukobu interesa – i menadžeri, i sindikalni rukovodioci.

Takođe sve je veća grupacija ljudi koji rade preko agencija za posredovanje u zapošljavanju, i pored toga što ne postoji zakon o koji definiše rad ovih agencija, već one rade na neke druge načine. Ono što su nekada bile omladinske i studentske zadruge sada postaju privatne agencije. Procena je da na tržištu ima oko sedamdeset hiljada prekarinih radnika koji rade preko takvih agencija. Sindikati bi morali da poklone pažnju ovim radnicima jer ih ima puno, pa bi njihovo organizovanje pomoglo jačanju reprezentativnosti sindikata, a za same prekarne radnike bi bilo još značajnije da postoji subjekt koji štiti njihova prava. Postoji još jedna grupa prekarinih radnika, koji rade preko agencija koje im traže posao u inostranstvu. Treba zaštititi i njihova prava, pre svega pravo na bezbedan i zdrav rad.

Kako sindikati mogu da utiču na položaj prekarinih radnika?

BK: Jedan od načina je da se ti ljudi zaštite proširenim dejstvom granskih kolektivnih ugovora u delatnostima u kojima oni rade, to jest da se na njih proširi dejstvo kolektivnih ugovora koje su na nivou grane ispegovarali sindikati za stalno zaposlene radnike. Drugi način bi bio da prekarni radnici u svojim preduzećima budu pod zaštitom kolektivnog ugovora, pa da tako nađu interes

da se učlane u već postojeće sindikalne organizacije. Treći način bi bio da velike sindikalne centrale eventualno formiraju posebne strukture koje će definisati kao sindikate prekarinih radnika, ili sindikate agencijskih radnika. Ne znamo tačno kako će izgledati zakon o radu agencija za posredovanje, mada ne možemo očekivati da će dati puno prostora za organizovanje radnika, znajući kakvi su zahtevi „velikog brata“.

Na koga misliš?

BK: Da navedem samo jedan od subjekata koji značajno utiču na kreiranje radnog zakonodavstva u Srbiji, a i kreiranje nekih drugih životnih pitanja, to je Savet stranih investitora. Pouzdano znam da insistiraju da agencijski radnici u zakonu dobiju što manja prava. Radna grupa za izradu zakona, u kojoj učestvuju i sindikati, i KSS kao članica radne grupe, hoće da unese u zakon prava iz međunarodnih konvencija, koja je Međunarodna organizacija rada definisala u konvencijama čiji smo mi potpisnici. Jedna od glavnih stvari za zaštitu prekarinih radnika je sindikalno organizovanje i potpisivanje kolektivnih ugovora. Ukoliko uzmete konvenciju 181 videćete da su prava na organizovanje i kolektivno pregovaranje pod a i pod b. Ukoliko bi se to unelo u zakon o radu agencija za lizing radnika onda bi bilo lakše da se to kasnije sprovede u praksi.

Gde misliš da treba da se ustanovi pravo sindikalnog organizovanja radnika iznajmljenog na lizing? Da li u agenciji koja ga je iznajmila, ili tamo gde stvarno radi?

BK: Ima argumenata i za jedno i za drugo, što samo znači da organizovanje ovih radnika ne može ličiti na tradicionalno članstvo u sindikatu i da se moraju tražiti novi načini. u idealnom slučaju, ako bi prekarni radnici bili organizovani preko delatnosti, ili grane u okviru velike centrale, onda bi bili pokriveni sa zastupanjem na oba mesta, ali takvu situaciju najčešće nećemo imati. Sa jedne strane, ako su angažovani preko agencije onda očigledno ne bi mogli da budu sindikalno organizovani kod korisnika gde rade. A opet, sa druge strane ako pogledamo jedno od najvažnijih pitanja, a to je pitanje bezbednosti i zdravlja na radu, ono očigledno mora da bude definisano kod korisnika. Videćemo kako će zakon da izgleda, pa ćemo se i mi odrediti kako bi mogli da zaštitimo tu veliku grupaciju radnika.

Šta je po tvom iskustvu najveća prepreka sindikalnom organizovanju prekarinih radnika?

BK: Prepreke su na svakom nivou. Prvi problem je što sindikati ovako uljuljkani ne prihvataju te radnike, po onoj staroj izreci: „Sirotinjo i bogu si teška“. Rukovodiocima sindikata koji na svaki način izbegavaju konflikte ne odgovara da članovi sindikata budu prekarni radnici, jer to je definitivno izvor problema. Drugi problem je što i ti mladi ljudi uglavnom nemaju poverenje u sindikate, misle da sindikati nemaju dovoljno uticaja da ih zaštite

za samoobrazovanje

Riliten
uciteljneznalica.org *društvena pitanja*

kod poslodavca. I naravno uvek je prisutan i strah od poslodavca, ukoliko potpišu pristupnicu sindikatu da bi mogli da snose posledice, pa čak i da izgube posao.

Sa strahom je najteže boriti se.

BK: Moje iskustvo je da je taj strah dosta realan. Vlasnici agencija za zapošljavanje su ljudi iz opasnog miljea. Ili su bliski političkim strukturama, ili su kontraverzni ljudi iz biznisa. Obzirom da su kod nas labavi uslovi za osnivanje agencija, dovoljno je da se prijave ministarstvu i da imaju minimum osnivačkog kapitala, onda nema ni neke posebne odgovornosti prema ljudima kakva postoji u ozbiljnim zemljama, poput Slovenije, gde vlasnici agencije moraju da polože bankarsku garanciju u visini od 25.000 evra, pa ako dođu u problem sa isplatom radnika uvek se povuče bankarska garancija da se radnici naplate, a agencija posle neka vidi kako će ona da se naplati po ugovoru koji je sklopila sa korisnikom usluga. Na taj način bi se otklonio jedan od razloga za strah. Posebno su uplašeni ljudi koji su hranioći porodice, kao i oni koji su podigli kredite. Najmanji strah je kod mladih i studenata, koji nekada i žele da rade privremeno i povremeno jer im je novac trenutno potreban, pa nisu uocenjeni kao radnici.

Ako je strah realan, šta misliš o tajnom organizovanju? Da li je za tebe prihvatljivo da se prekarni radnici uključuju u sindikat bez znanja poslodavca?

BK: Da u prvoj fazi, dok se ne stekne poverenje radnika u sindikat, i dok se ne vidi šta tačno da se radi, ali kod takvog tajnog organizovanja krajnji cilj mora biti da oni u određenom trenutku formiraju sindikalnu organizaciju, registruju je, potpišu pristupnice i pristupe kao organizacija nekoj grani ili centrali od koje bi dobili radno-pravnu zaštitu. Za svakog zaposlenog je najvažnije da on za svoj rad bude pristojno plaćen. Ukoliko se ugovorom, ili zakonom definiše ono što stoji u direktivi Evropske komisije 2008/104, da radnik angažovan preko agencija ima istu zaradu koliko i uporedni radnik kod korisnika za istu struku i isti rad, onda bi postojao prostor za organizovanje i rad sindikata. Ali ukoliko pored toga što je prekarni radnik i što mu je nesigurno koliko će se zadržati na poslu, još bude nesigurna i zarada, ako se njegovo pravo na zaradu svede na minimalnu cenu rada koju definiše Socijalno-ekonomski savet, koja trenutno iznosi 130 dinara po satu, a ni nju deo poslodavaca to ne prihvata, o kakvom onda motivu za sindikalno organizovanje možemo da pričamo?

Razgovor vodio Ivan Zlatić

Četvrtak 9. mart 2017. godine u 18.00 h

Resavska 21, stan br. 5, Beograd

Učitelj neznalica

vas poziva na diskusiju pod nazivom

U SUSRET REGULACIJI RADA NA LIZING

MEDIJE u Srbiji nedavno su zapanjili detalji o uslovima pod kojim naši radnici rade po firmama u Slovačkoj posredstvom privatnih agencija za zapošljavanje. Informacije koje su prenete svakako zavređuju pažnju javnosti, međutim mediji su propustili da pomenu da položaj radnika koji se preko sličnih agencija, ili preko „omladinskih zadruga“ iznajmljuju poslodavcima u Srbiji, nije ništa bolji od položaja onih koji odlaze u Slovačku. Posebno zabrinjavaju komentari stručne javnosti da je problem zapravo posledica haosa u oblasti rada „na lizing“, nekakva „srpska posla“ koja treba upristojiti zakonskom regulacijom privatnih agencija za zapošljavanje.

Zakon o privatnim agencijama za zapošljavanje je u pripremi. Nemamo razloga da verujemo da će njegovo donošenje popraviti položaj radnika. Zato je važno da razjasnimo kakav je položaj radnika „na lizing“ i kako bi se mogao popraviti?

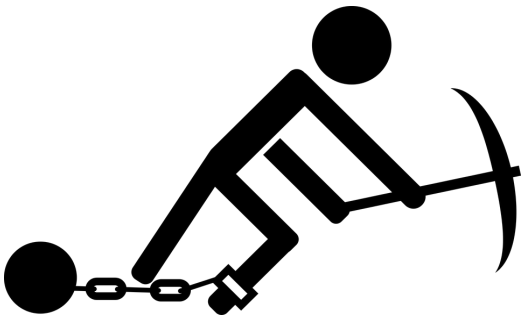
partneri:

Imenovati TO ratom

Savez za radničko društvo

Imenovati TO ratom

PROGLAS KONFEDERACIJE SLOBODNIH SINDIKATA

Da li se osećate građaninom drugog reda zato što ste radnik?

Da li u Srbiji postoji (socijalna) pravda za radnike?

Da li možete pristojno da živite od svoje plate?

Da li ste spremni da budete ROBa za prodaju?

Kraj procesa privatizacije, koju vlast sprovodi u prezaduženoj zemlji Srbiji, po svaku cenu i pod velikim uticajem stranog kapitala, treba da „prevede“ veći deo onog što je ostalo „državno“, u ruke domaćih i stranih kapitalista. Pre toga, o trošku i na štetu većine nas, radnika i običnih građana, koji u ovoj zemlji živimo i izdržavamo svoje porodice od svog rada, treba „pripremiti robu“ za buduće kupce, privatne vlasnike. Ta „roba“ više nije samo naš „državni kapital“, već i mi radnici, koje treba „iznajmiti“ budućim gazdama.

Reforme i „restrukturiranja“, koje Vlada Republike Srbije od 2000-te do danas sprovodi u javnom i državnom sektoru, navodno radi „efikasnijeg funkcionisanja i boljih usluga za građane“, u stvari je priprema terena za „legalan“ ulazak privatnog kapitala u ove sektore. Cenu tih reformi, zbog „značajnih tehnoloških viškova“ i oduzimanja dostignutih prava, prvo plaćaju zaposleni u javnom i državnom sektoru, a posle privatizacije, kroz uvećane cene usluga, platićemo i kao ostali građani.

Novi predlozi Zakona, koji se donose po ubrzanom postupku i bez šire javne rasprave i socijalnog dijaloga sa sindikatima, stavljaju radnike u poziciju građana drugog reda. Ovim zakonima se uloga sindikata, kao jedinog legitimnog predstavnika sveta rada, marginalizuje, a radnicima se praktično oduzima pravo na pristojnu zaradu (platu) za uloženi rad, ravnopravan socijalni dijalog i kolektivno pregovaranje o ključnim pravima radnika, koja su garantovana priznatim međunarodnim konvencijama i Ustavom Republike Srbije. Ovim zakonima se, pored lošeg Zakona o radu i opet na štetu radnika, striktno uređuju prava u vezi sa zaradom (platom), naknadama i drugim primanjima, radnim vremenom, smenskim i prekovremenim radom, dežurstvima i drugim pravima, čime se radnicima praktično ukida pravo na kolektivno pregovaranje o ovim pravima.

Pa i ovakve zakone poslodavci često ne poštuju.

S druge strane se stalno preti otpuštanjima i najavljuje gubitak prava na rad za više hiljada zaposlenih u javnom i državnom sektoru koji su, po proceni i po nalogu stranih finansijskih poverilaca, viđeni kao „značajna finansijska ušteda“ u Budžetu, odnosno „tehnološki višak“ u jednoj tehnološki nerazvijenoj zemlji, bez obzira na socijalne posledice.

Na upražnjena mesta i poslove stalno zaposlenih u javnom i državnom sektoru sistematski se primaju radnici na određeno vreme i privremeno radno angažovani preko agencija (najčešće partijski opredeljenih), čime se stvara privid o smanjenju visoke stope nezaposlenosti u Srbiji. Ova kategorija najmanjih radnika preko agencija ima dodatno smanjena prava, koja trenutno u Srbiji nisu zakonski regulisana i koji će teško moći sindikalno da se organizuju i izbore za veća prava. Kao građani ovi radnici su posebno diskriminisani zbog nesigurnosti svog ekonomskog i socijalnog položaja u društvu.

Istovremeno se, na više načina, prikriva stvarni manjak radne snage, snižava dostignuta cena rada i vrši veća eksploatacija onih koji rade, često na granici fizičke i psihičke izdržljivosti, posebno u privatnom sektoru. Radnicima se „preraspodelom radnog vremena“ oduzima ili ograničava pravo na privatni život i odmor, odnosno pravo da sami upravljamo svojim slobodnim vremenom, koje poslodavac raspoređuje prema (svojim) potrebni posla, ne mareći za potrebe radnika.

O svemu ovome treba da vodimo socijalni dijalog sa Vladom Republike Srbije, pre nego što se donese bilo koji zakon, koji nas pogoda kao radnike ili građane, bez obzira da li neko ima ili nema većinu u vlasti. Kao reprezentativni socijalni partner, koji većinom predstavlja zaposlene u javnom i državnom sektoru, Konfederacija slobodnih sindikata i po Ustavu i po zakonu, ima pravo na socijalni dijalog sa državom kao vlasnikom.

NAŠI ZAHTEVI VLADI REPUBLIKE SRBIJE

- HOĆEMO OTVORENI SOCIJALNI DIJALOG SA VLADOM O ZAKONIMA, REFORMAMA JAVNOG I DRŽAVNOG SEKTORA I AKTIVNU ULOGU SOCIJALNO-EKONOMSKOG SAVETA REPUBLIKE SRBIJE SA KONFEDERACIJOM U NJEMU;**
- TRAŽIMO POŠTOVANJE USTAVA, RATIFIKOVANIH KONVENCIJA MOra I PRAVA NA SOCIJALNI DIJALOG I KOLEKTIVNO PREGOVARANJE O SVIM RADNIČKIM PRAVIMA I ZA SVE RADNIKE;**
- UKINITE DISKRIMINATORSKE ZAKONE I VRATITE ZAPOSLENIMA U JAVNOM I DRŽAVNOM SEKTORU STEČENA PRAVA NA ZARADU;**
- OBUSTAVITE PRIVATIZACIJU STRATEŠKIH RESURSA, DELATNOSTI I PREDUZEĆA, KOJI SU KLJUČNI ZA DRŽAVU SOCIJALNE PRAVDE;**
- TRAŽIMO BESPLATNO OSNOVNO I SREDNJE OBRAZOVANJE, ZDRAVSTVENU I SOCIJALNU ZAŠTITU I CENE OSTALIH USLUGA U DRŽAVNOM I JAVNOM SEKTORU PRIMERENE EKONOMSKIM MOGUĆNOSTIMA VEĆINE RADNIKA I GRAĐANA;**

Ako ste iskreni prema sebi i u svojim odgovorima na pitanja sa početka ovog teksta imate bar jedno NE, dođite na

PROTEST

Konfederacije slobodnih sindikata 11. marta 2017. godine u Beogradu, u 12 sati, ispred Vlade Republike Srbije

NOVE MANI PULACIJE PROCENOM JUGOREMEDIJE

GODINAMA unazad su zbog procene vrednosti Jugoremedije uvek padale maske i otkrivale se stvarne pozicije različitih aktera, koji su se inače u pauzama između dve procene utrkivali u zakletvama ko će biti čvršći u poštovanju zakona, zaštititi interesa svih učesnika u postupku, javnog interesa...

Jugoremedija je otišla u stečaj decembra 2012. godine, nakon čega je izdata u zakup firmi Union Medik iz Novog Sada, koja je istovremeno podnela i plan reorganizacije. Posle tri ipo godine zavlajenica poverilaca i suda, za koje vreme je kao zakupac zaradio ogroman profit, Union Medik je odustao od reorganizacije i sud je decembra prošle godine proglasio bankrot. To što je Union Medik odustao od reorganizacije ne znači da je odustao i od Jugoremedije, nego da samo traži novi način da do nje dođe po što nižoj ceni, budući da mu preuzimanje iz reorganizacije „za tepsiju ribe“ nije uspelo.

Ali, kao što sam već rekao, istorija stečaja Jugoremedije je ustvari istorija njenog procenijvanja – u trenutku kad treba izvaditi pare i isplatiti poverioce (ili, u periodu pre stečaja akcionare), jasno se kao na dlanu vidi i ozbiljnost investitora i savesnost službenika.

Jugoremedija je u stečaju do sada tri puta procenjavana, svaki put sa nalazima drastično različitim od prethodnih.

Pre stečaja, a nakon izvršene investicije u usklađivanje proizvodnih pogona sa GMP standardima, Jugoremedija je 2010. godine procenjena DNT metodom na 56 miliona evra.

Prvu procenu Jugoremedije u stečaju je uradio stečajni upravnik Radovan Savić krajem 2012. godine likvidacionom metodom, za potrebe ekonomsko-finansijskog izveštaja, i ta procena je iznosila 22 miliona evra. Stečajni upravnik se u ekonomsko-finansijskom izveštaju i sam ogradio od ove procene, navodeći na ročištu da za realnu procenu imovine nije bilo vremena. Ovakav stav stečajnog upravnika, i upadljiva razlika između dve procene naveli su Odbor poverilaca da inicira izradu nove procene za potrebe plana reorganizacije.

Drugu procenu Jugoremedije u stečaju uradio je Gradski zavod za veštačenje Beograda 2014. godine. Ova procena je iznosila 68 miliona evra. Vršena je DNT metodom, budući da je Jugoremedija nastavila sa radom u stečaju (kroz zakup). Zakupac i podnosilac plana reorganizacije Union Medik je odbio da uskladi plan sa novom procenom, već je izdejstvovao treću, koju je 2015. godine uradio KPMG, procenivši Jugoremediju na svega 17 miliona evra. Odbor poverilaca je izneo niz primedaba na ovu procenu i na ličnost veštaka, međutim organi stečaja su naše prigovore ili odbacili, ili ignorisali.

Odlaskom u bankrot počele su pripreme za prodaju Jugoremedije kao pravnog lica iz bankrota. Između ostalog je dat oglas za novog procentitelja. Stečajni upravnik je prikupio ponude, međutim Odbor poverilaca na sednici 3. marta ove godine nije hteo da donese odluku o najboljoj ponudi, pre svega zato što smo materijale dobili na samoj sednici. Smatrali smo da nam dosadašnja iskustva procenijvanja Jugoremedije u stečaju nalažu da izboru procentitelja pristupimo sa naročito pažnjom. O važnosti valjanog procenijvanja i inače ne treba trošiti reči, ono je od presudnog značaja za osnovni cilj stečaja – najpovoljnije namirenje poverilaca. Odluka o izboru procentitelja je se ni u predmetima mnogo jednostavnijim od Jugoremedije ne donosi preko kolena, bez analize materijala pre sednice. Ipak, stečajni upravnik je insistirao da se odluka ipak donese na sednici, i konstantno umanjivao značaj valjane procene pokušajima da odgovornost za nedostavljanje materijala prebaci na nezainteresovanost članova Odbora da materijal pribave na vreme!!! Kao da nije primami zadatak stečajnog upravnika da obezbedi sve uslove za najpovoljnije namirenje poverilaca, i kao da su članovi Odbora izabrani da se staraju o interesima stečajnog upravnika, a ne obrnuto. Ili, prosto rečeno, ko koga ovde plaća, mi njega ili on nas!? Članovi Odbora poverilaca vrše svoje dužnosti u stečaju u slobodno vreme i bez naknade, dok je stečajni upravnik za svoj rad plaćen novcem iz stečajne mase, sa zadržkom da štiti interese poverilaca koji iz iste te stečajne mase treba da naplatre svoja potraživanja. Upravnikovo prebacivanje odgovornosti na tobožnju nezainteresovanost članova odbora da blagovremeno dobiju materijal je, ispostavilo se, krajnje ničičan pokušaj gospodina Radovana Savića da zataška sopstvene propuste i sumnjive poteze u korist Union Medika.

Naime, samovoljnom odlukom stečajnog upravnika licence za proizvodnju Jugoremedijinih lekova i dalje se vode na Union Medik, tri meseca nakon raskida ugovora o zakupu! Fabrika, jasno je, bez licenci vredi znatno manje nego sa njima, a Jugoremedija ulazi u procenu u trenutku dok se njene licence i dalje vode na bivšeg zakupca. Ugovor o zakupu je predviđao da Union Medik vrati licence Jugoremediju u roku od mesec dana nakon prestanka ugovora. Na pitanje zbog čega Union Medik još uvek nije vratio licence, stečajni upravnik je odgovorio da licence više ne mogu da nam se vrate jer je Jugoremedija izgubila mesto proizvodnje. A „izgubila“ ga je zato što je stečajni upravnik tako odlučio kada je 2013. godine zaključio ugovor o zakupu. Mogao je da odluči i da zadrži mesto proizvodnje, ali nije, takva je bila njegova „stručna“ procena, da bi se danas izgovarao na svoju odluku kao da je tako moralo biti.

Zakup Jugoremedije od strane Union Medika je bio kontraverzan od samog početka. Pošto je zakupac istovremeno imao i pravo podnošenja plana reorganizacije, bio je u poziciji da tri godine odugovlači sa podnošenjem plana kako bi što duže zaradivao od zakupa, i zaradio dovoljno da kupi Jugoremediju njenim profitom. Ustupci koje mu je pravio stečajni upravnik, i pomagao mu da zaradi, nastavljaju se i nakon raskida ugovora o zakupu – Union Medik je iz zakupa izašao sa velikom zalihom proizvedenih lekova koju treba da proda, a dozvola za prometovanje se gubi kada izgubite mesto proizvodnje, pa je jasan interes Union Medika da zadrži mesto proizvodnje mesecima nakon prestanka zakupa. Postavlja se međutim pitanje da li stečajni upravnik zastupa interes poverilaca Jugoremedije, ili interes Union Medika? Gubljenje mesta proizvodnje i odbijanje stečajnog upravnika da vrati licence za proizvodnju lekova u Jugoremediju mogu imati nenadoknadive štetne poledice po poverioce, ne samo zbog toga što je vrednost Jugoremedije značajno umanjena, već pre svega zato što se Union Medik stavlja u privilegovan položaj u odnosu na druge potencijalne ponuđače, jer će biti spreman da plati više od ostalih ponuđača, budući da se licence i mesto proizvodnje već nalaze u njegovom posedu!

Kao da sve ove pogodnosti nisu dovoljne Union Mediku, stečajni upravnik sada pokušava i da ubrza donošenje odluke o procentelju, ne bi li se Jugoremedije još više obezbedila. Pritom su stečajni upravnik i njegovi saradnici na sednici 3. marta pokušali da obmanu Odbor poverilaca objašnjavajući da Jugoremedija navodno nije izgubila licence za proizvodnju lekova, jer se **žigovi** i dalje vode na Jugoremediju. Naravno da stečajni upravnik zna da licence i žigovi nisu isto.

Samovolja stečajnih upravnika u Srbiji je ugrađena u zakon i neophodno je da predstavnici poverilaca u Odboru budu maksimalno posvećeni i da neprestano dišu za vratom stečajnim upravicima da bi sprečili zloupotrebe. Iako Zakon o stečaju kaže da se stečaj vodi u interesu poverilaca, u stvarnosti poverioci uglavnom štite sami sebe kako znaju i umeju, i odupiru se samovolji stečajnih upravnika koji su plaćeni našim novcem.

Vladimir Peckoza, predsednik Odbora poverilaca Jugoremedije fabrike lekova AD, Zrenjanin – u stečaju